

LA CHICA DE LA AGUJA (PIGEN MED NÂLEN)

Dinamarca 2024

Director: Magnus von Horn

El director Magnus von Horn ens ofereix una suggerent reflexió sobre alguns aspectes de la condició humana en un relat cinematogràfic, inspirat en fets reals, situat a Copenhaguen després de la Primera Guerra Mundial. No és casual que la pel·lícula, tècnicament excel·lent, sigui en blanc i negre, privilegiant l'expressió i els rostres dels actors i amb contrastos de llum molt significatius.

La Karoline, una jove treballadora d'una fàbrica tèxtil que ara es dedica a fabricar uniformes per a l'exèrcit, malviu a la capital de Dinamarca. Convençuda que ha perdut el seu marit a la guerra, inicia una relació amb el director de la fàbrica que la deixa embarassada. En aquestes circumstàncies reapareix inesperadament el seu marit, que havia quedat molt mal ferit però que ha sobreviscut. Ella el repudia i prefereix el director de la fàbrica pel futur idíl·lic que li espera. Desconeixia, però, que la propietària de la fàbrica era la mare del director, que es vol assegurar que la Karoline no menteix. En no poder-se practicar l'avortament, la mare no autoritza el matrimoni i la Karoline es troba novament sola, abandonada i sense feina.

Aquí comença la deriva. Quan la Karolina intenta avortar pel seu compte perforant-se el fetus amb una agulla de fer mitja, coneix la Dagma, una dona que l'ajuda a no avortar i li ofereix els seus serveis (dirigeix una agència d'adopcions clandestina). La Karoline, que s'ha retrobat amb el seu marit, decideix donar la criatura en adopció contra la voluntat d'ell. En no poder pagar el que li demana la Dagma, es veu obligada a treballar per ella. Poc a poc va descobrint la realitat de la suposada agència d'adopció clandestina, que no és altra cosa que un negoci de la Dagma per assassinar els infants que li porten per ser adoptats. La Dagma és finalment descoberta, portada a judici i condemnada enmig d'un clam popular d'indignació.

Diversos aspectes es poden destacar per a la reflexió. En primer lloc l'actitud del director de la fàbrica, interessat únicament en la producció, i l'actitud de la seva mare, propietària de la fàbrica, que voldria fer avortar la

Karoline, una actitud que no és diferent del que fa la Dagmar, que assassina els infants que li són entregats per adopció. Un plantejament gens complaent amb una societat que ha elevat l'avortament a un dret fonamental.

En segon lloc, la guerra com a forma d'assassinat. La Gran Guerra va ser una guerra cruel que va deixar milions de morts i centenars de milers de mutilats amb moltes dificultats per sobreviure. El marit de la Karoline n'és un exemple. Ha de prendre morfina per suportar el dolor de les seqüeles de les ferides. Treballa en un circ, on exhibeix la seva cara deformada com a atracció: és el tràgic dins del còmic. L'horror de la guerra no es pot dir directament; s'ha de mostrar a través de la comèdia. Els assassinats de la guerra tampoc no són diferents dels assassinats de la Dagmar.

En tercer lloc la figura de la Dagmar. És una dona que es presenta sota l'aparença de la bondat (donar fills en adopció a persones bones que els poden educar com cal) quan en realitat el que fa és assassinar els infants perquè, tal com ella diu, res no té sentit encara que necessitem creure que en té. "Has fet el correcte" és el que diu a les dones que li porten els seus fills per adoptar. I és també el que dirà al final del judici: "He fet el que era correcte", donant a entendre que ella no fa res diferent del que fan els qui avorten o els qui maten gent a les guerres. Assassinar els infants perquè no sofreixin: aquest és el missatge. La perversió sempre es presenta sota l'embolcall de la bondat. Si el marit de la Karoline ha d'injectar-se morfina perquè no pot sofrir el dolor de les ferides, la Dagmar i la Karoline també prenen morfina perquè això els distreu de la barbàrie dels seus assassinats.

El punt final, però, no és la tragèdia i el no-sentit, sinó un cant a l'esperança: la Karoline, després d'un intent de suïcidi, acaba adoptant la filla de la Dagmar, ingressada en un orfenat a causa de la seva condemna. No tot està perdut en aquest mar de desesperació.

JOSEP HEREU